

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Tennyson, Alfred.; paa Dansk ved Uffe Birkedal.

Titel | Title:

Fire Digte : i Hundredaaret efter hans Fødsel

Alternativ titel | Alternative title:

4 digte af Alfred Tennyson.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Th. Johansens Antikvariat, 1909

Fysiske størrelse | Physical extent:

32 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

A. Tennyson.
Fire Digte.
1909.

54 - 330.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1. 2. S 54 8°

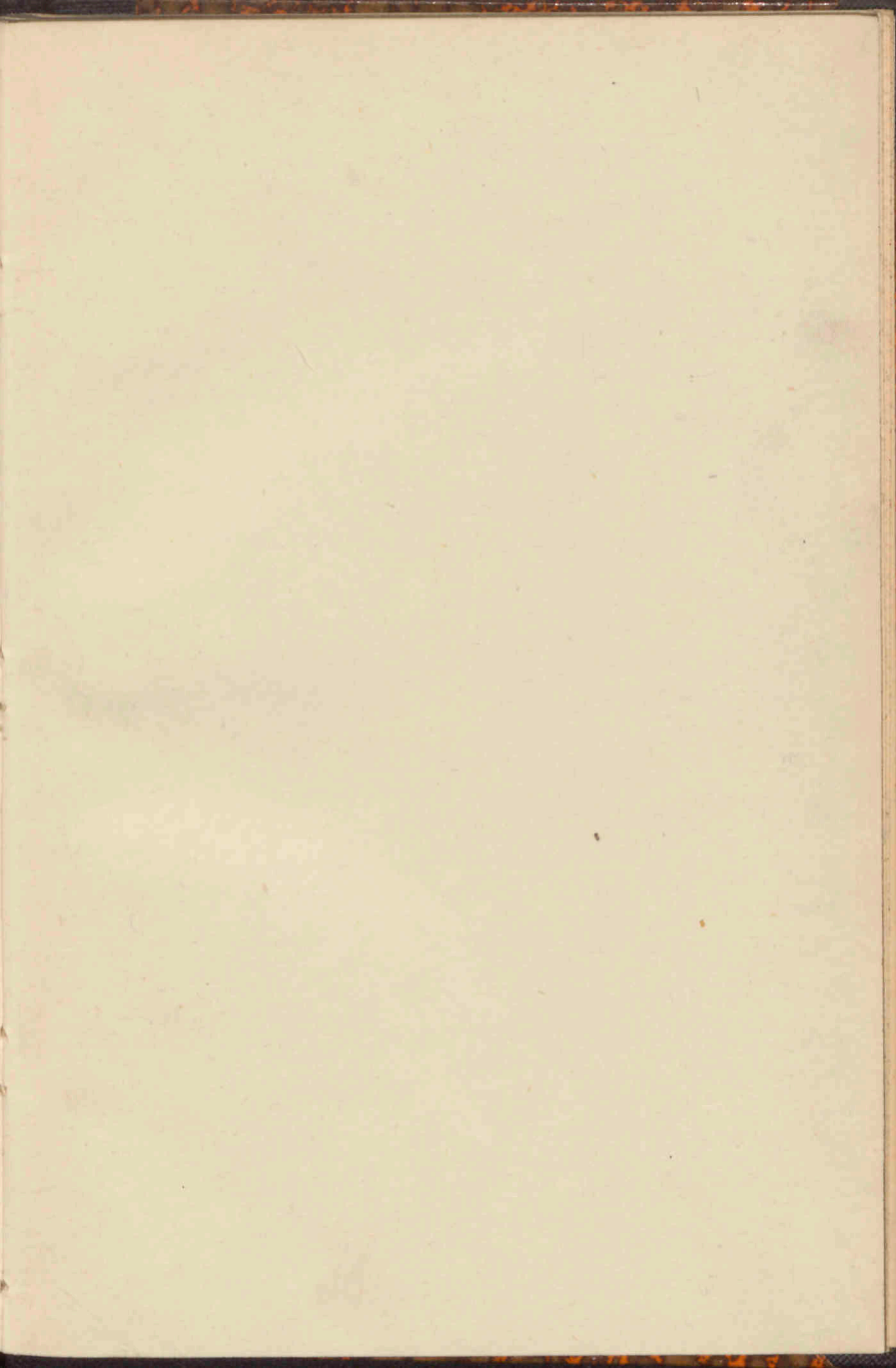
1 1 54 0 8 04877 1

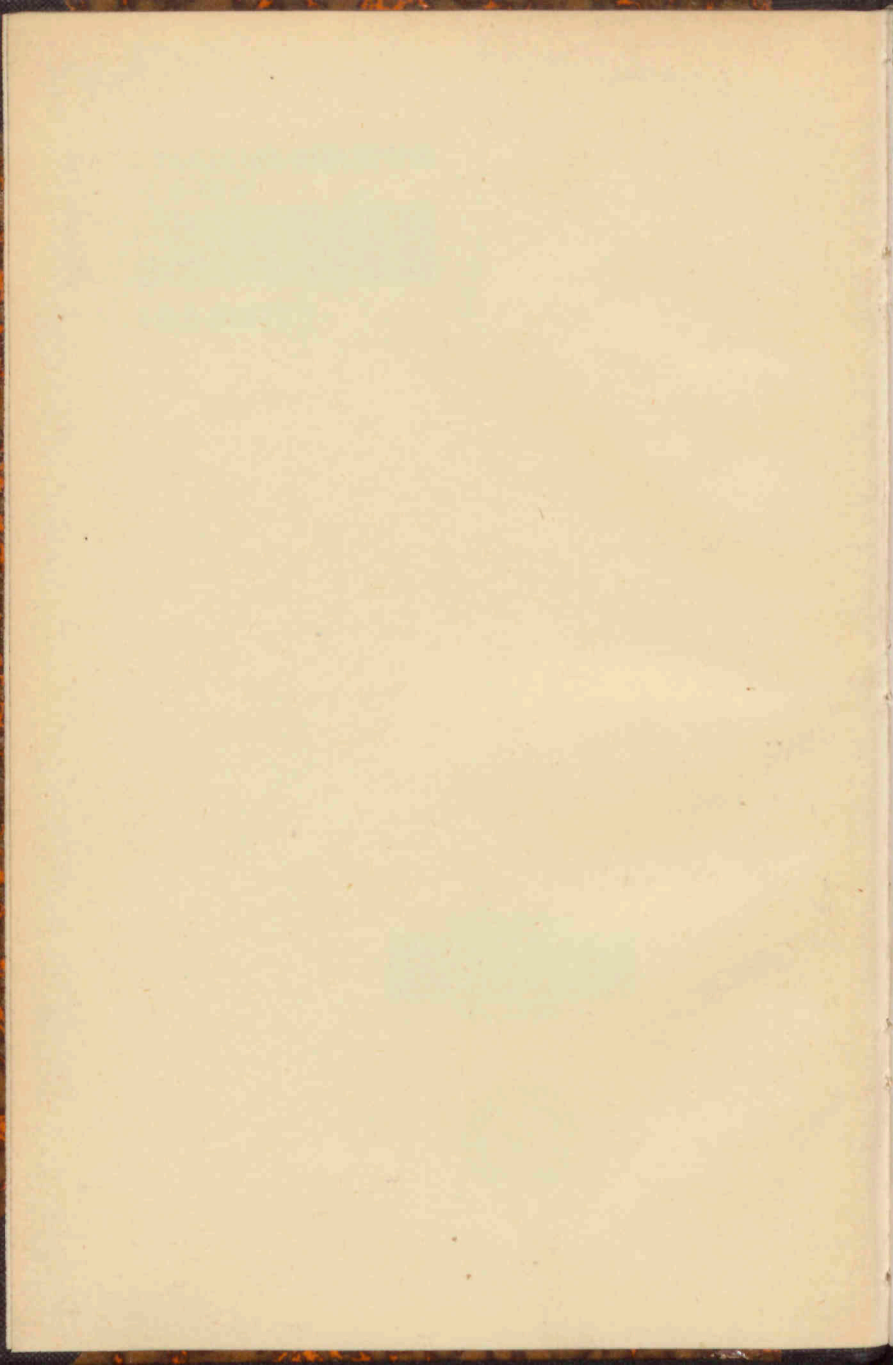
Det Kgl. Bibliotek

130025720238

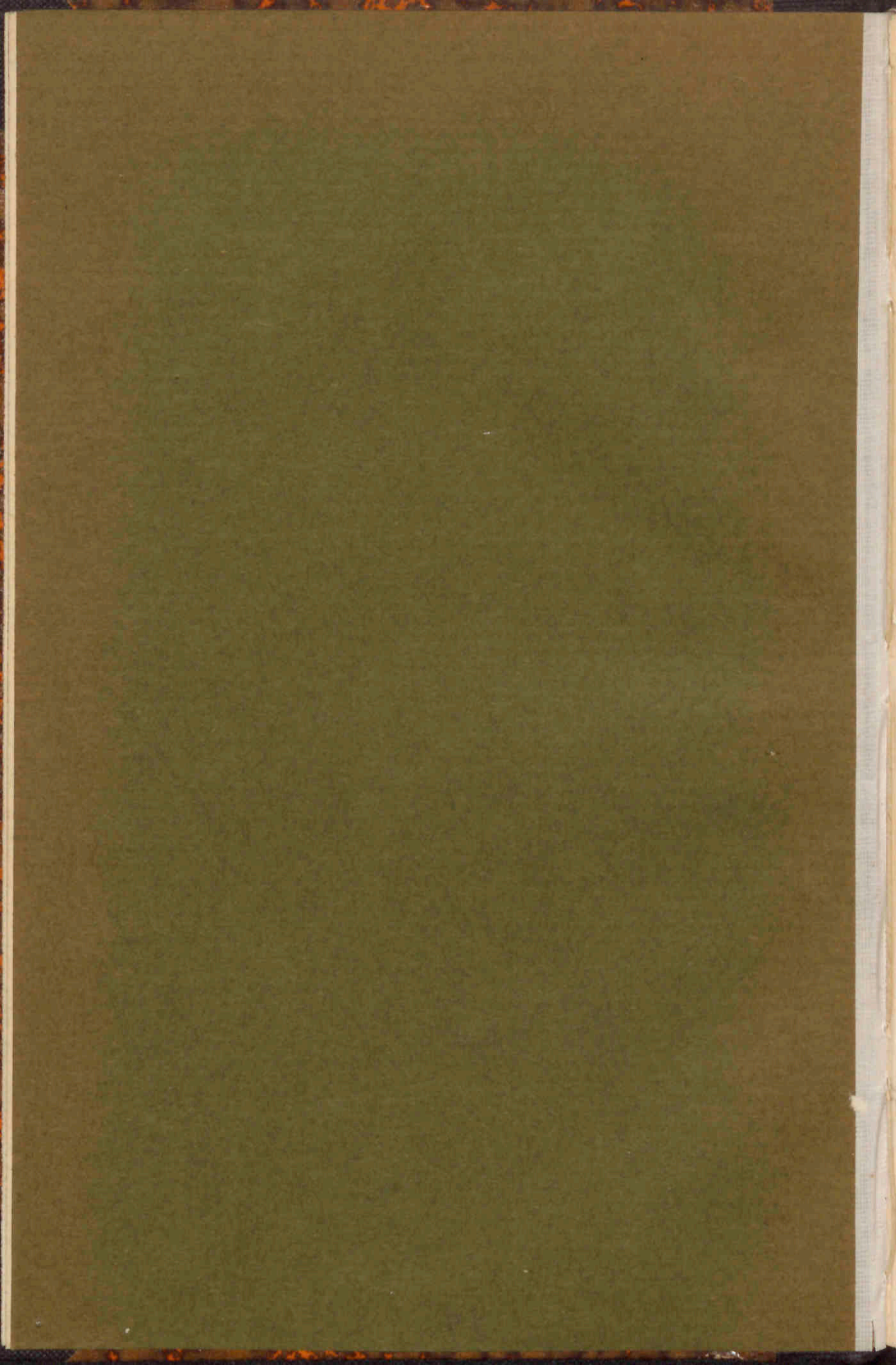

FIRE
DIGTE

AF

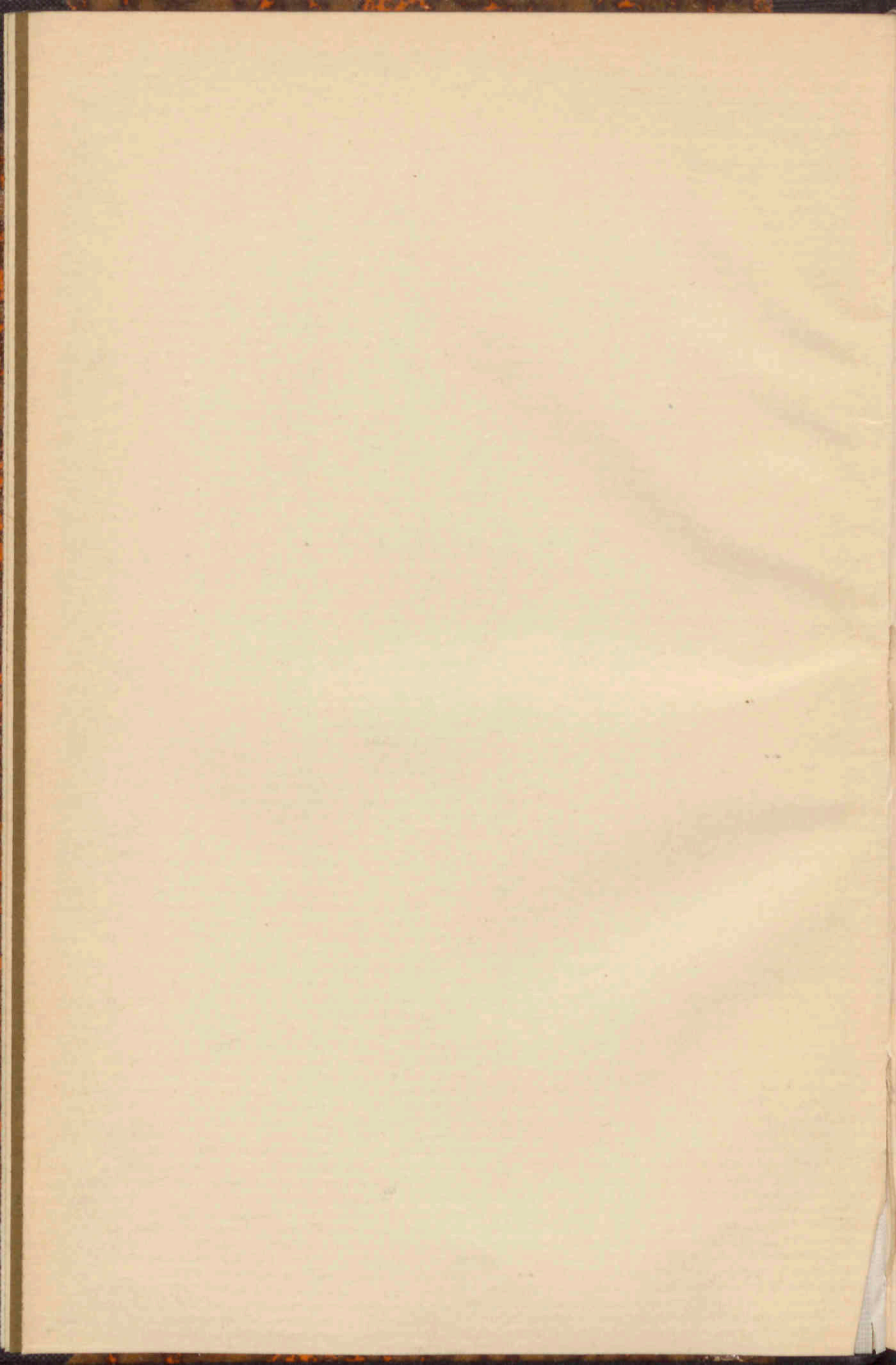
ALFRED TENNYSON

FIRE DIGTE

1910. L. 144.

FIRE DIGTE

AF

ALFRED TENNYSON

I HUNDREDAARET

EFTER HANS FØDSEL

PAA DANSK VED UFFE BIRKEDAL

KØBENHAVN

TH. JOHANSSENS ANTIKVARIAT

1909

MOHR & CO. KØBENHAVN K.

FORORD

UBESTRIDELIGT indtager Alfred Tennyson en Førsterangsplads mellem den engelsktalende Folkeæts Digtere fra forrige Aarhundrede. Det tør vel endda siges, at han er blandt hele Menneskeslægstens og alle Tiders Storskjalde. Mesterligt forstaar hans Haand at kalde Tonerne frem fra det menneskelige Følelses- og Stemningsliv med dets mangfoldige Streng. Mest kendt for den dansk-norske Læseverden er han sikkert bleven ved sine „Idyller om Kong Arthur“ og „Enoch Arden“, der begge er oversatte. Men hans Digtning bevæger sig ikke bare i Sagnets Verden eller i eventyrlige og fjerntliggende Livsforhold. Skønt han holdt sig tilbage fra Deltagelsen i det offentlige Liv, var hans Sind dog indtil den høje Alderdom levende modtageligt for Tidens Tanker og Opgaver, dens Kampe og Sejre, og han drog det allsammen ind til aandelig Forarbejdelse. Selv — og ikke mindst — af Naturvidenskaben udvinder han Emner til poetisk Brug.

Men igennem hans hele Digtning høres en eneste Grundtone: der er Mening i Tilværelsen, ogsaa i det personlige Menneskeliv, thi der er en Gud og der er en Livsforsættelse hinsides Døden.

Kundskaben til Engelsk herhjemme er stærkt begrænset. Tilmed kræves der større Indlevethed i et fremmed Sprog, naar det gælder dets poetiske Skatte. Følgelig er de fleste da henviste til Oversættelser. En Oversættelse kan kun ufuldkomment erstatte et Digt i dets egen Sprogdragt, men vil dog, naar den fremtræder i en poetisk taktfuld, takkelig og tro Form, være en Berigelse af det Folks Literatur, hvortil det overføres. Om jeg nogenledes har magtet den Overførelse af Tennysonske Digte, som her bydes den dansk-norske Almenhed, maa Læsere Nord og Syd for Kattegat afgøre.

Om de valgte Digte kun følgende til fornøden Oplysning:

DE TO RØSTER blev til efter at Tennyson i 1833 havde mistet sin Ungdomsven Arthur Hallam, den Ven, hvem han i sit vidunderlige Mindekvad „In Memoriam“ har udødeliggjort, som Dante har udødeliggjort Beatrice i „Den guddommelige Komædie“. Hans Tanker kresede da sygeligt om en frivillig Forkortelse af Livet. Men han kunde synge sin Sorg ud, og det blev hans Frelse. Arthur Hallam stededes til Hvile paa Clevedon Kirkegaard, paa en Højde ved Bristolkanalen og tæt ved Bristolbugten. Her skrev han „BRYD, BRYD, BRYD!“ en halv Snes Aar senere under et Besøg ved Graven.

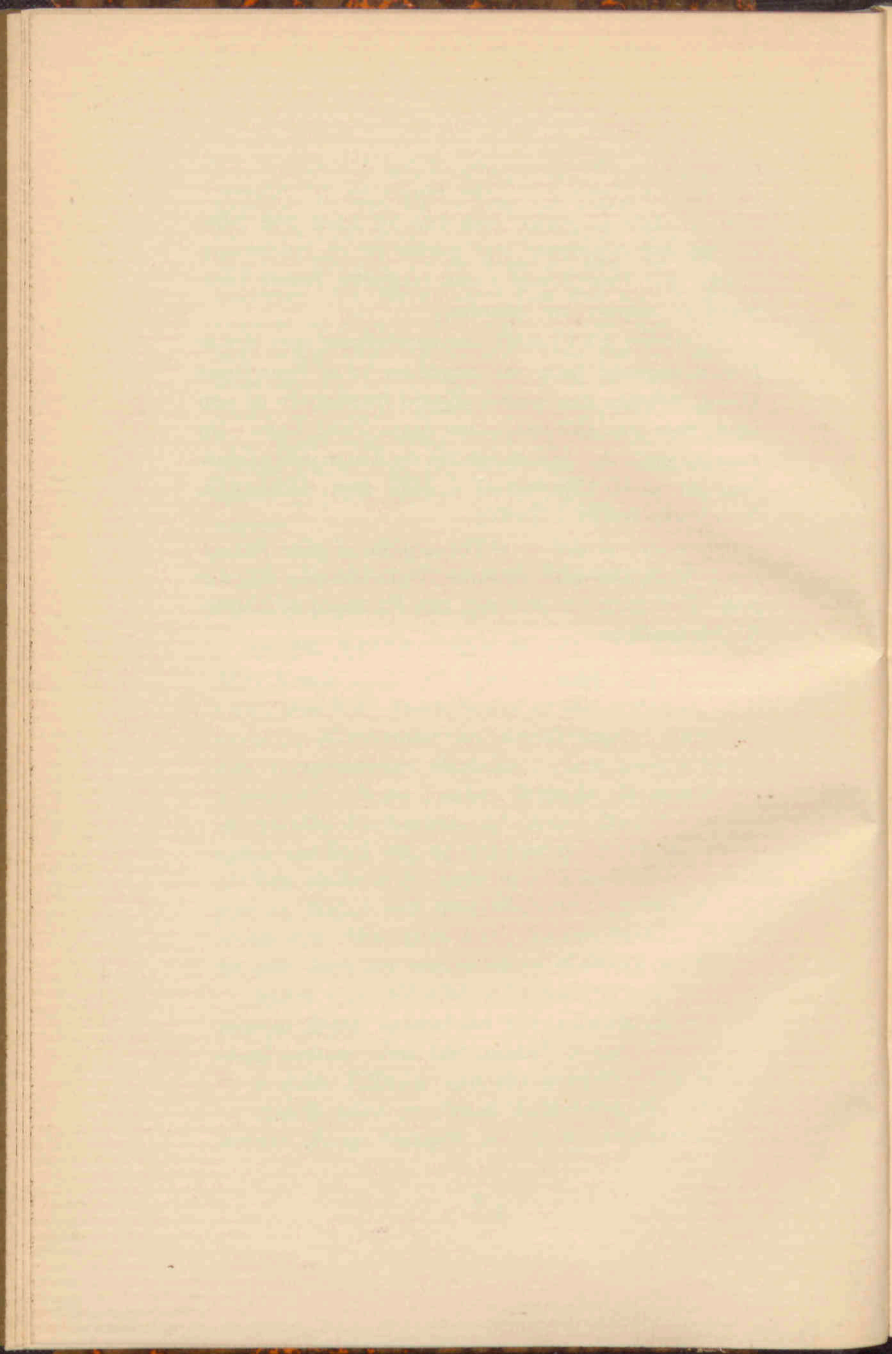
„RING UD, KLARE KLOKKER!“ er et af de mange Digte, hvoraf det ovennævnte store Mindekvad bestaar. Jeg har ønsket, at min Oversættelse — i dette Tilfælde maaske snarere Efterdigtning — kunde blive en dansk Folkesang, for netop en saadan Sang trænger vi nu til herhjemme som

aldrig før. Derfor er det, at jeg har omsat Tennysons Versform (= „Det kimer nu til Julefest“, kun at 1ste L. rimer paa 4de og 2den paa 3die) til den her benyttede, der passer til en landskendt Tone. En Overførelse i den engelske Teksts Versmaal er sikkert her umulig.

I „OVER REVLEN“, verdensberømt som det er bleven maaske frem for noget andet af Tennysons Digte, udtaler den gamle Skjald Ønsket om at gaa bort, som her skildret, naar hans Time kom. Og saadan skete det. Uden Smerte og Klage udaandede han en mild Oktobernat i 1892 paa Aldsworth, Sommerhjemmet i Surrey.

Jeg føler, at det er et Vovestykke at give Tennysons formfuldendte skønne Digte danske Klæder paa. Det maa nu vise sig, om Forsøget opfordrer til Fortsættelse.

I August 1909.

DE TO RØSTER.

(1834)

En lille, dæmpet Røst der lød:
„Saa haard og bitter er din Nød,
langt bedre vist, om du var død!“

Jeg svared Røsten: „Ej tør brat
jeg kaste ud i bundløs Nat
hin underfulde, dyre Skat.“

Genmæled Røsten straks: „Jeg saa'
en Guldsmed sine Vinger slaa
fra Vandene, hvor skjult den laa.

Den lød et mægtigt indre Bud
og sønderrev sit gamle Skrud
og skinned blaa i Brynje prud.

Den tørred Vingens Flor og svang
sig lynsnart over Mark og Vang,
hvor Duggen frisk paa Græsset hang.“

Jeg sagde saa: „Vort Verdenshjem
er bleven til i Tider fem,
den sjette Mennesket stod frem.

Med Aand begavet stolt han gik,
en Drot i Skabning og i Blik!
og Herskab over alt han fik.“

„Af Hovmod blind“, lød Røstens Ord,
„du ser ej gennem Natten, hvor
Alverden dog er vid og stor.

Er Verden grænseløs, da kan
du vide, med en sund Forstand,
at ondt og godt er ligedan.

Hvad er den stakkels Tue her
af Frygt og Haab at nævne værd
blandt Kloderne, som vimler dør?

Og splitted Vinden dig, naa ja,
hvad gør saa det til eller fra?
der af din Slags er nok endda.“

Nu mere sikkert faldt mit Svar:
„To Skabninger ej Jorden bar,
som ganske lig hinanden var.“

Men haanligt lød det nu igen:
„Velan da! lad saa være, men
hvem mon vil savne *dig*, min Ven?

Er der én Straale blot, saa sandt,
som mindre blank fra Solen randt,
fordi *dit* Væsens Særpræg svandt?"

Jeg vilde have sagt: „Hvo véd?"
men Hjertekviden, som jeg led,
flød strømmende ad Kinden ned.

Og Røsten atter til mig lød:
„Saa haard og bitter er din Nød,
langt bedre dog, om du var død!

Du stinges af din Jammers Braad,
du faar ej Søvn, du véd ej Raad,
du har ej Tanke, men kun Graad."

„Alt skifter“, sagde jeg, „og vil
jeg nu mit Aasyn hylle til,
er tabt for altid Livets Spil.

Maaske jeg med min Sot faar Bugt."
Nu han: „hvad Lægedom med Frugt
er vel mod gammel Lamhed brugt?"

Jeg græd: „Men slog mig Dødens Le,
staar Tjørnen endnu, favr at se,
helt fuld af rosenfarvet Sne.

Og naar jeg hviler under Muld
vil Slægten søge, Kuld paa Kuld,
ad nye Baner Sandheds Guld."

Og Stemmen hviskede: „Vent du kun!
der kommer dog en Morgenstund
med Rimfrost paa din Mark og Lund.

Lyslystne Sjæle da, som før,
vil storme Himlens Stjernerør
og løfte kækt paa Sandheds Slør.

Og Bien bygger Cellen snild,
i Dalen blusser Tjørnens Ild
og Klokkeblomsten smiler mild.“

Jeg sagde: „Det er Verdens Kaar,
at frem den skrider Aar for Aar,
hver Maaned noget nyt den naa'r.

Bør ej jeg holde ud min Vagt,
selv paa et Taarn saa ødelagt,
og følge Tidens Fremskridtsmagt?“

„Den højest stegne Aand“, paa ny
han mæled, „ser endnu kun Gry
paa tavse Tinder højt mod Sky.

Vil tretti Aaringer et Gran
forstærke det Par Lys, der kan
knap skimtes over Hav og Land?

hvad heller kalde Morg'nen hid
fra dens Krystalfred, kold og hvid,
med Solguld som ved Middagstid?

Il forud for din Tid og Slægt
Aartusinder, da Kundskabs Vægt
er hobet op, uanet kækt —

du har ej Lyset nærmet dig
et Fjed, thi Stigen strækker sig
mod Himlens Hvælv uendelig.

Før bleg og kold end Dag for Dag
om Kraft at trygle, lige svag,
med indbildt Haab om haabløs Sag!

Ja, dette Haab, selv Vejr og Vind,
du bygger paa et Hjernespind:
genvunden Helse, Fred i Sind.“

Jeg sagde: „Naar jeg ej er mer,
jeg skældes Kryster, og der sker
Forsmædelse mit døde Ler.“

Nu han: „Hvor lavt at sukke bort
dit Liv i Jammer kvalfuldt haardt,
— lad Døden gøre Pinen kort!

Syg er du, Viljen delt, din Gru
for Sotens Kvide øger du
med Frygt for „Folk“, — hvor fejg endnu!

Mon „Folk“ vel elsker dig? monstro
du lader Folkesnak din Ro
forstyrre dybt i Gravens Bo?

Det gule Blad knap mere nemt,
mens Tiden rinder, bliver glemt,
end Høstens Neg, i Laden gemt.

Søg Hvile, Aand, saa tung og træt!
muldfyldt dit højre Øre let
er døvt for Uret og for Ret!“

„Skal Modet“, græd jeg, „i hin Stund
i harmfuld Trods jeg søge kun
og i hint Svælg foruden Bund?

Selv nu jeg heller greb til Trøst
et Haab af dem, jeg bar i Bryst,
da Ros og Ry var end min Lyst,

da jeg med dristig Tunge kvad,
hvor Lejrens Telte stod paa Rad,
og hørte fjerne Krigsskrig glad,

den Gang Pæanens stolte Lyd
jeg stemte op, og sad med Fryd
og pudsed Sværd og Skjold og Spyd, —

i Haab om Sejren ypped Kiv
med Løgn og Falskhed, Kniv mod Kniv,
og ventede Glæde af mit Liv, —

en Sandhed, ukendt før, at faa
for Lyset bragt og fast at slaa,
og Hads og Elskovs Dyb at naa, —

af al min Magt, trods hver en Bom,
at skaffe Plads for Tvivlens Dom,
at Tanken frit kan krese om, —

at søge nær og fjern paa Jord
Allivets Vækst, Gudstankens Spor,
og Loven, som i Loven bo'r, —

ej som et usselt Ukrudt dø,
men, i hvor end det gik, at strø
frugtbare Daads- og Tankefrø, —

for saa, naar Lyset var brændt ned,
med ren og god Samvittighed,
mens for en ædel Sag jeg stred,

og ej kun for min egen Ret,
at segne, hædret og begrædt
paa Valen, som en Kriger træet,

der støvbedækket, stolt og rørt,
har sine Landsmænds Kampsang hørt,
og nu, med Øjet taareslørt,

just i sit sidste Livsminut
i Røg og Damp ser Stridens Slut,
da Fjendens Rækker bliver brudt!“

„Ja“, Stemmen lød, „din Drøm var god, —
saa længe i din Vaar du stod,
da tændte Ild den i dit Blod.

Lød ej med Kraft Naturens Bud,
naar Blomsterknoppen staar i Brud,
hvem holdt da vel én Time ud?

Saa kommer Modgang, Skifte, Høst
og Lidelse, hver gammel Lyst
henblegner, — der er kun én Trøst.

Ja, blev fra Aar til Aar du ved
med slig en Kæde, Led for Led,
trods Soten, — du fandt dog ej Fred.

Din Skæbne satte dog ej Spor, —
fra Vuggen til din Seng i Jord
blev Verdensgaaden lige stor.

At Mennesket med Kundskabs Magt
kun leger, har jeg alt dig sagt.
Knap har ét Skridt den frem ham bragt.

Hvor skal hin Drømmer, døv og blind,
kaldt Mennesket, da trænge ind
i Lovene for Sjæl og Sind?

Hver Orm paa Jorden spinder jo
sin Traad, og uden Rist og Ro
sin egen Ham den væver tro.

Raab, daan ej! Sandhed har sin Stol
hinsides Blussene ved Pol,
hvad heller nær ved Morg'nens Sol.

Raab, daan ej! kryb! Top over Top,
hvor Haabets Sti har længst sagt Stop,
skysløret stejler op, op, op!

En Rand kun tindrer her og dér,
naar over Taagerne et Skær
ses paa en Skrænt med Fyrretræ'r.

Jeg vil gaa fremad! siger du:
forvist jeg finder Sandhed nu!
Se op! hun staar der, gram i Hu.

Om du gaar lige eller skraat
du véd ej selv, — du favner blot
en Sky, som Ixion til Spot.

Du, som kun lidet forud har
for Dyrene, værkbrudne Nar,
tror dog, du til lidt mindre var

end Engle skabt! hvi kravle mod
det sidste Mørke Fod for Fod?
for alt der er én Helsebod!“

„Én Side kun“, nu sagde jeg,
„du ser, o Røst, som dorsk og fejg
mig frister ind paa Dødens Vej.

Vel staar der Larm fra Old til Old
af Daad og Stemmer mangefold,
og Dogmers Støvhob, tør og gold.

Dog véd jeg, at der findes dem,
som her fandt Fred, og fik i Gem
en Fryd, som hist i Himmelhjem,

som ro'de haardt, trods Storm og Strøm,
mod Edens Port med Længsel øm,
og drømte ej, det var en Drøm,

men som i Løn, med henrykt Sjæl,
har hørt, selv i et Ligkapel,
et Brus af Livets Kildevæld,

og naa'de deres Ønskers Maal,
og bar og udholdt alt med Taal,
som Stefan, hint uslukte Baal.

Han agted ikke Haan og Tort,
gik ej med Suk og Klage bort,
skønt ramt af Stene grunt og haardt,

men fuld af Naade op han saa',
og bad, og Herrens Solglans paa
hans Aasyn klart og herligt laa.“

Nu Røsten afbrød barsk og ond:
„Ej dog, som havde Haabet Grund,
— al Ting var bedre skikket kun.“

Jeg sagde: „Jeg har bange Kaar,
men da jeg Altet ej forstaar
maaske jeg til det værre gaar,

og mens én Gaade under Sky
jeg grunder paa fra hvert et Gry,
jeg binder ikkun hundred ny,

hvad heller efter Livets Frist,
fra Sansers Baand gjort fri tilsidst,
min Kval for evigt stivner hist.

Thi her jeg vanker syg og mat
og nøgen, af hvert Haab forladt,
— hvad truer ej bag Dødens Nat?"

„Betragt *hans* Aasyn“, Stemmen lød,
„som et Par Timer kun var død,
— ser du vel Harme, Glæde, Nød?

Mon vel mod noget Bud han ta'r,
og faar vel noget Haandtryk Svar?
ej Svar og Nemme mer han har.

Med Hænderne i Kors paa Bryst
han ligger paa sit Leje tyst
og hviler efter Livets Dyst.

Se Læbens milde, blide Drag!
fik han paa Mund og Kind et Slag
han tav dog og bar intet Nag.

Hans søde Datterlil, der fik
hans sidste Kys og sidste Blik,
paa Slægtens Ære sætter Klik.

Af Sønnerne, hvem Navn han gav,
én bli'r en Skelm, en anden brav, —
ham rører intet i hans Grav.

Han hører ikke Stormens Sus
og leder ej med Suk om Hus
til Ly mod Vinterregnens Brus.

Histoppe sejler Skyen let,
omkring ham samles Mørket tæt,
hans eget Hjem har ham forgæt!“

„Du fejge Røst“, mit Svar nu lød,
„naar alt er skjult i Tvivlens Skød,
bevis mig saa de dødes Død!

En Urt maa dø, som savner Regn, —
mit Haab gror dybt i Hjertets Egn.
Jeg kender Døden og dens Tegn

alt siden mine Aar var faa.
En Skygge jeg blandt Grave saa',
om Buksbomhækken Mørket laa.

Fra Grav til Grav hin Skygge gled,
mens Morg'nen græd, og lige ved
hans Fod sov Bellis sødt i Fred.

De plumpe Sanser skreg i Kor:
Omega! Konge, ene stor!
se alt er tyst, hvor Døden bo'r!

Naar Mennesket skal drømmefri
henraadne, som det læres, hvi
er saa hans Haab ej helt forbi?

Hvem gav ham hin Indbildning da?
hvor kom hin indre Trosglød fra,
hint Nej trods alle Sansers Ja?

Han Øjets Gave fik, ved den
blindt vis sin Aand han tyder, men
ej som en Ting, der dør igen.

Han smedder Vinger for fra Jord
at fly, og grunder paa et Ord,
kaldt Evigheden, navnløs stor.

Det Ideal, hans Sjæl har kær,
han finder ej paa Jorden her,
han strør sig selv for Vind og Væ'r.

Han lytter til en himmelsk Røst,
bag tykke Sky'r han ser til Trøst
et Maal, som efter Sæden Høst.

Begyndelsen og Enden kan
han raade ej med sin Forstand,
snart tror han og snart tvivler han.

En Strid der føres i hans Blod,
én Drift er ond, en anden god.
Han vil, — og gør dog tværtimod.

Hist aabnes Himlen, Helved her,
og Kæmpeskygger fjern og nær,
halvfødte, dør i Morg'nens Skær.

Ak! i og udenfor sig maa
han sikkert Svar paa Tvivlen faa,
vil blot hans Uforstand forstaa!

Men *du* maa skamfuld savne Svar
— dit eget Sværd dig fædded har, —
hvad heller svare som en Nar.

Uløst blev Tvivlen dog, omkring
vi kresed i den samme Ring.
Kun Vished afgør denne Ting.“ —

Som Bølgen, der kun stanses kort
af Modvind, før den ruller bort,
tav Stemmen lidt, og fo'r saa fort:

„Hvor var du, da din Fader sprang
som munter Dreng i Mark og Vang,
i Regn og Solskin, Dagen lang?

I en nu længst henfaren Slægt
Folk kaldte ham en lystig Knægt
og lod ham ride Ranke kækt.

Før hine Smaakar i din Krop
gav dit Skelet fra Taa til Top
dets Kalk, og du var vokset op, —

hvem tog en Viv, hvem fostred Smaa,
hvem mon sit Ansigt rynket saa',
hvem sled hver Dag til han blev graa?

Et Liv, som Intethed kun bød,
fra Intethed før han blev fød,
til Intethed i Jordens Skød!“

„Den samme Snak“, nu fra min Mund
faldt Svaret, „og højt regnet kun
en Gætning uden skellig Grund.

Men sæt endog, at det var sandt,
at alt, hvad der en Gang oprandt,
maa og en Gang forgaa, — hvor fandt

jeg, der erindrer kun saa svagt,
Beviset for, at Livets Magt
jeg først har kendt i jordisk Dragt?

Vel dunkelt er det mig, hvordan,
dog sender jeg med min Forstand
en Tankepil, saa godt jeg kan.

Maaske hvert Liv har mere end
ét Værktøj: naar det farer hen
det kommer kresende igen.

Maaske hin Sagnets Glemseldrik
skal rækkes alle dem, der gik
fra én til anden Verdens Skik.

Som Folk med dvalebundet Sind
forgætter Drømmens Hjernesvind
indtil de atter dysses ind,

saa vilde ogsaa vi, saafremt
vort Liv var nu som før, bestemt
ej helt vor Fortid have glemt.

Men hvis jeg fra det Høje faldt,
da var et gammelt Sagn, fortalt
om Himlens Vrede, sikkert alt, —

et dunkelt Velbehag, hver Gang
ved Alpens Tind mit Øje hang
og op mod Nattens Lys sig svang.

Og er fra mere lave Hjem
til Liv paa Jord jeg dukket frem
— med gjort Erfaring dybt i Gem —

da glemtes vel de fordums Kaar.
Hvem husker sine spæde Aar?
saa langt ej Mindets Genlyd naa'r.

Og Folk, hvem Vanvids Mulm greb fat,
tit glemmer rent den lange Nat,
naar de har Cellens Rum forladt.

Langt mer vil Mindet uden Spor
henblegne, naar min Aand fra Jord
er faren, og i Frihed bo'r.

Naar Mindet kun gaar Tiden an,
og *den* kun Stoffet, — mon det kan
da naa hinsides Stoffets Land?

Desuden glimter mangel Stund
det frem af Sjælens dunkle Grund
som glemte Drømme fra et Blund —

af noget følt, som følt paa Jord,
af noget sket, jeg véd ej hvor,
— det kan forklares ej med Ord.“

„Ej dine Drømme angaar mig“,
lo Røsten nu, „men virkelig
den Kvide er, som nager dig.“

„Men“, sagde jeg, „tabt er din Sag,
du vilde gøre til et Vrag
min Livsbaad paa en skummel Dag.

Svar dog: vil jeg dumdristig fly,
hvad hænder da bag Dødens Sky
min gamle Sjæl med Sanser ny?

Lad Sorgen klage tung og træt, —
ej nogen, der fik Aandedræt,
kan efter Døden længes ret.

Liv, det er vore Nervers Brist,
vi vil ej Død, men Liv forvist,
mer Liv jeg attraar først og sidst.“

Jeg tav og sad der, mod i Hu,
og rolig spotsk lød Stemmen nu:
„Se, det er Søndag Morgen, du!“

Og jeg stod op med lettet Bryst
og aabned Vinduet, og lyst
og svalt steg Gryet frem i Øst.

Som Vinden lufter lun og blid,
naar Mosen tør ved Foraarstid,
klang Kirkens milde Klokker hid.

Og alle fulgte glade med
op til Guds Hus, forbi det Sted,
hvor deres Støv tilsidst faar Fred.

En Mand med faste Trin jeg saa'
imellem Barn og Hustru gaa,
et Alvorssmil om Munden laa.

Den Viv, med hvem han blanded Blod,
gik, støttet til ham, klog og god,
i Kvindens fulde Blomst hun stod.

Ved deres fælles Kærlighed
beskærmet Pigen med dem skred
og slog blufærdigt Øjet ned.

Og jeg velsigned dem med Lyst.
Jeg talte saa, men alt var tyst,
tavs var den haarde, bitre Røst.

En anden Røst sig høre lod,
en sølvklar Hvisken, der gav Bod
for al min Vaande: „fat kun Mod!“

Som fra et lifligt Nabolag
det klang, skønt Lyden kun var svag:
„Jeg Maalet ser og Sejrens Dag!“

Et lille Pust med Trøstemagt
blev sagtelig til Øret bragt:
„Jeg mere véd end jeg har sagt.“

Som Æolsharpen toner frit
foruden Nodebog, og blidt
vor Tanke løfter, langt og vidt,

hin Hvisken mig i Øret flød.
„Hvad véd du!“ bad jeg. Stemmen lød:
„Et lønligt Haab!“ med Klang saa sød,

at der af Hjertets skumle Grund
brød frem en Magt i denne Stund,
Regnbuen lig paa Himlens Rund.

Og strømmende randt Troens Elv, —
hver Sky paa Kærlighedens Hvælv
er Kærlighed fra oven selv!

I Mark og Vang jeg vandred hen,
hvor Alnaturen bo'r, og den
gav Haabets Pulsslag Kraft igen.

Mig undred Vaaren rig og skøn,
af Vintervæde født i Løn,
helt blomsterdækt laa Engen grøn.

Mig undred Skoven paa min Gang, —
saa fyldt den var med Fuglesang,
at glemt var al min Nød og Trang.

Alt var saa helt forandret nu,
at jeg kun mindedes med Gru
den onde Magt, som bandt min Hu,

og at jeg heller følge gad
den Røst, som aanded Haan og Had,
end den, som lød: „Vær glad! vær glad!“

BRYD, BRYD, BRYD —

(1842)

Bryd, bryd, bryd,

o Hav, mod din stenede Kyst!
og gid min Mund kunde sige
de Tanker, der fylder mit Bryst!

Ja, Fiskerens Dreng med sin Søster

kan lege her Dagen lang!
ja, den unge Sømand kan synge
i Baaden paa Bugten sin Sang!

Og de stolte Skibe kan glide

hid under Bjerget i Havn,
men et svundet Haandtryk, en Stemme, som
tav —
o, min Længsel, min Sorg og mit Savn!

Bryd, bryd, bryd,

o Hav, mod din fjeldstejle Kyst!
men hin døde Dags livsalige Glans
aldrig mer skal gæste mit Bryst!

OVER REVLEN —

(1889)

Solfald og Aftenstjerne,
og til mig et klarttonende Bud!
ingen Klage ved Revlen, naar mod det Fjerne
jeg stævner paa Havet ud,

men en Strøm, der, hvilende som i Blund,
uden Bulder og Skum glider hen,
naar det, der kom fra hint Dyb uden Bund,
vender hjem igen!

Skumring og Klokken ved Kvæld
— og saa Nat over Jord!
og ej der lyde et tungt Farvel,
naar jeg gaar om Bord!

Langt hinsides Rummet og Tiden maaske
bærer Strømmen, mægtig og fri,
men jeg haaber, min Styrmands Aasyn at se,
naar jeg er Revlen forbi!

RING UD, KLARE KLOKKER —

(c. 1850)

Som: Jeg saa kun tilbage.

Ring ud, klare Klokker, mod Himlens klare Hær,
de drivende Skyer, det vinterblanke Skær!
i Nat skal Aaret rinde i Tidens store Hav,
ring ud, klare Klokker, og ring ham i Grav!

Ring ud kun det gamle, ring ind det ny med Lyst,
ring henover Sneen med Fryd i eders Røst!
Farvel vil Aaret byde, — saa lad ham gaa sit
Skud!

ring Sandheden ind og ring Løgnene ud!

Ring Sorgen ud, som tærende dybt i Hjertet bo'r
for dem, vi aldrig mere skal møde her paa Jord!
ring ud den bitre Trætte, som skiller rig og arm,
ring Lægedom ind for al Jorderigs Harm!

Ring ud hver Sag, som tabte forlængst sin Ret
til Liv,

henfarne Tidens Kampe med al den usle Kiv!
ring Adel ind i Tanke og Vandel, — ring ind
os renere Love og mildere Sind!

Ring ud den falske Stolthed af Byrd og Blod
og Stand,
og smaalig Nid og Avind med giftig Klaffertand!
ring Kærligheden ind, som kan aldrig blive træt,
med Broderskab i Striden for Sandhed og Ret!

Ring ud hver gammel Sot, som har hærget
Jordens Vang,
ring Guldbegæret ud, som gør Sjælen lav og
trang!

ring ud de tusind Krige, som Mindet gruer ved,
ring ind de tusind Aar med den liflige Fred!

Ring Mænd og Kvinder ind med den fri og
stærke Aand,
det store, rige Hjerte, den bløde, varme Haand!
ring Mørket ud af Landet, ring ind den Herre
Krist,
ring ind, ring ind den Frelser, som kommer
forvist!

